

Parlant amb En Lluch



Any 1928. En la cantonada del carrer Nou, de Barcelona, davant del Crèdit Lyonnais, veiem un xicot tot bufonet i petitet que amb la paciència heroica dels enamorats espera amb impaciència l'arribada del seu dolç turment. Una cosa ens crida l'atenció; amb tot i ésser tan nano, té el cabell més negre que la consciència d'en Landrú. Més tard ho havem sabut. Aquell xicot més «fosc» que en Carmona era en Lluch.

Any 1933. Han passat deu anys. En la mateixa cantonada i a la mateixa hora que havem dit, tornem a trobar el

mateix xicot, que, com en aquells temps, espera també la seva futura mitja taronja. El nostre home, però, ha canviat molt; en lloc d'aquells «bucles» negres com el carbó que abans presumia, ara li veiem uns cargols i rinxols més rossos que el bigoti d'en Rosàs. Sembla talment un angelet bufadó. Com que tenim temps, ens hi acostem i després de les salutacions de ritual comencem l'entreviu

—¿...?

—Sí, senyor, abans era moreno; més ben dit, encara ho sóc, sap?, però com que sóc tan pelut i el tinc tan negre, quan sortia al camp tothom em volia pendre el pèl i per a evitar-ho, cada dia, en el gibrell de casa prenc una dutxa d'aigua oxigenada; així dissimulo la pelusera i li agrado més a la xicoteta. Res, home, s'ha d'anar a la moda!...

—¿...?

—Als quatre anys jugava en una Penya que en deien «Els llargs de Gràcia». Jo era el més alt: feia 47 cm.

—¿...?

—Amb el Barça. L'Alcàntara, en Sancho i l'Home Llagostia m'estimaven molt; em feien jugar amb ells al cau, i com que tenia un joc molt aristocràtic, em deien que, quan creixés, guanyaria més endoles que la Pastora Imperio.

—¿...?

—Després he jugat amb el Catalunya, però no n'he cobrat ni cinc. Ens pagaven amb lletres que anaven renovant i mai vèiem un nap ni per carambola.

—¿...?

—Fins que s'acabà el campionat: Llavors vaig retirar-me a casa meua i una nit en Mauri, l'Oliver, en Ventura i en Font em varen fer proposicions per fitxar pel Granollers i vaig fer-ho molt content.

—¿...?

—Tan sols dagues vegades, car tinc un bon caràcter.

La primera va ésser quan en Sibeca em va demanar un passaport per anar a Bata, car encara que jugo d'extrem no sóc extremista, i la segona un dia que vaig demanar satisfaccions monetàries a en Margalef del Catalunya i va tenir la barra de dir-me que jo tenia *la estatura de un perro sentado*.

—¿...?

—Badalona, Granollers, Iluro... Són els tres que es classificaran en aquest torneig i per aquest ordre. M'hi jugo un peix.

Ens disposem encara a fer-li més preguntes, quan veiem que s'apropa a nosaltres una gentilíssima damisela de *rostro agraciado* en la qual aviat reconeixem la mateixa de *tiempos pasados*, però amb una salvetat: la noia ha crescut molt; és tan *esbelta* com l'Enric Govern. En canvi, en Lluchet no ha crescut. Tot allunyant-se de nosaltres seguim amb la vista a la *feliz pareja* que un ex Foronda s'els emporta Rambles amunt, camí de l'Ideal... que és un «cine» que hi ha al Poble Sec.

L'E. C. Granollers demana «via libre» en el present torneig i guanya el Martinenc a casa seva per 2 gols a 0

En vista de l'èxit assolit per l'equip local en el terreny de joc del Terrassa guanyant l'Iluro de Mataró, molts *inchas* granollerins es varen desplaçar al de Sant Martí per a veure l'encontre. Nosaltres opinem que si aquesta promoció va tal com ha d'anar i no és un truc com el «cuento del inglés» i l'equip local juga com aquestes últimes partits, ens apuntarem un èxit moral i *monetarial*. Consti que no hi ha fanatisme.

En Lluch i en Garinet es portaren com uns homes grans i ens demostraren que no tenen *canguelo* en l'especialitat de no tenir por de despentinar-se. En Lluch es caracteritzà en els passis i canvis de joc i en Garí pel seu entusiasme i rapidesa. El xicot va guanyar-se les simpaties de tots els espectadors, car s'el veia per tot arreu i això que és petit de mena.

En Sala, d'ençà que és aprenent de general, juga amb més entusiasme. L'alimentació militarca es veu que li va d'allò més bé: el xicot ens va fer un partidàs.

En Mateu va fer-hi més víctimes femenines que en Landrú: una quarantena de cors virginals (al menys ho semblaven) s'en varen anar darrera l'home ànec que ens defensa la porta als del Vallès Oriental. L'amic Mateu tot s'ho mereix, car quan ell tanca la porta amb pany i clau, ni les ordres de deu jutges el farien obrir.

Dels altres, direm que tots varen fer-ho molt bé. En Sanz i en Garí marcaren els dos gols.

FRANCESC ABELLÓ

Recader de Granollers a Barcelona i retorn

Dos viatges diaris

Granollers

Doctor Robert, 3
Alfons IV (Wilson), 69
Condestable Portugal, 20



Barcelona

Tantarantana, 8
Telèfon 10792
Sra. Eugènia, 14 (Gràcia)

LOS PREVISORES DEL PORVENIR
Associats 500,000 : A Catalunya, 16,000 : A Granollers, 150
Capital: 150.000,000 de pessetes

Representant a Granollers: FRANCESC PORTA : Prim, 31